

Emrah Polat

Terra
Rosa

ÖYKÜ

KİTAP CUMHURİYETİ

EMRAH POLAT

Terra Rosa

Öykü

KİTAP CUMHURİYETİ

Kitaplar özgürlük ister!

Ekim 2020

Kitap Cumhuriyeti

kitapcumhuriyeti@edebiyathaber.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın edebiyathaber.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez. Ticari mal değildir; satılamaz.

Editör: Beril Sezen

Düzelti: Ahmet Kar

Kapak Tasarım: Deniz Karagül

Kapak Uygulama ve İç Tasarım: Ayşegül Kopardagel

Emrah Polat, 1974 yılında Ankara'da doğdu. ODTÜ Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Edebiyat Haber Yayın Yönetmeni.

Romanlar: "Köpek Adamlar" (İletişim Yayınları), "Alocu Tilkinin Serencamı" (İletişim Yayınları), "Yüzler" (İletişim Yayınları). Köpek Adamlar adlı romanı Arnavutluk, Bulgaristan ve Romanya'da basıldı.

Ortak kitaplar: "İstanbul'un Sakinleri" (Timaş Yayınları), "Sanat Sosyolojisi" (Bilge Kültür Sanat), "Yüzyıllık Perde" (Alakarga Yayınları).

İçindekiler

İşte bizim hikâyemiz burada biter	1
Dodahlı Mecnun'un aşkla imtihanı	5
Şu koskoca dünya âlem, içindeki neşe elem	9
Bindik bir alamete, gidiyoz kıyamete	14
Kanun gibi adamdı Dodahlı Mecnun	23
Olmasaydı sonumuz böyle	26
Deli deliyi dakkada bulur	30
Kim daha hızlı?	33
Biyolojiden sıfır çekmeye mahkûm çocuklardık	36
"Sinek kadar kocan olsun, başında bulunsun!"	40
Benzemez kimse sana	45
Adını sen koy	50
Taksicinin günü	55
Böyleydi işte mahallenin delisi	62

İşte bizim hikâyemiz burada biter

Ahmet Kaya'nın patlama yaptığı yıllar, Kızıltoprak Lisesi'nde okuyan bizlerin ergenlik sivilcelerinin de birer ikişer patladığı yıllara denk düşer. Birimiz vardı ki ne sivilceler ne de hayatın hayhuyu çirkinleştirebildi onu. Yeşil gözlü, esmer tenli Fuat'ı diyorum; Kuaför Fuat. Kimi kimsesi yoktu, mahalleye nerden geldiğini bilmem. Çorumlu Rüstem'in yanında büyüdü, mesleği de ondan kaptıydı zaten. Rüstem ölünce Paris Kuaförün kalfası olan Fuat'a, lisedeyken okulun ve her daim

mahallenin kızları hastaydı, ama bizimki hiçbirine pas vermiyordu.

“O’lum manyak mısın sen!” diyorduk. “Bebek gibi lan çoğu, derdin ne senin?”

Çok geçmeden işin aslı ortaya çıktı: Bizimki gönlünü kuaförün manikürcülerinden Serap’a kaptırmış. Serap da serap ha! Çuval giyse yakışacak cinsten.

Sürekli anlatırdı, “Serap şöyle de Serap böyle...” “Hay Serap kadar başına taş düşsün!” de diyemiyorsun tabii. Kız, Fuat’a yüz vermeyince hepten abayı yaktı bizimki, deli divane oldu.

Bi’ kış akşamı işten çıktıklarında, mahallenin yolunu da, yoksulluğunu da balçıklaştıran yağmur birikintisine basmamaya çalışarak evine dönen Serap’a yaklaşmış bizimki. “Bi’ dakkın var mı?” diye sormuş.

“Var Fuat?”

“Seni çok seviyorum Serap, hem de çok!”

Buyur burdan yak, ne desin şimdi kız! “Bir süredir hissediyordum bunu Fuat,” demiş. “Ama ses etmedim, kusura bakma, duygularının bir karşılığı yok bende. Hem, böyle hissetmene yol açacak bi’ davranışım olduysa da özür dilerim.”

Bizimki başlarda Serap’a hak verir göründü. Sevmeyebilirdi kardeşim, zorla mıydı bu işler! Sonrasında bi’ tutkuya dönüştü Serap. Her aşk biraz hastalıktır ama bununki

başka türlüydü. Bi' gün eve dönüyoruz, otobüs durağının yakınında hatunu gördü. Bacaklarını pergel gibi açıp yanında bitiverdi. Hani özel mevzular, çok da yaklaşılmıyor, belli bi' mesafeden dinliyorum. Fuat var ya, sarı hummaya tutulmuş gibi titriyordu. "Nerden geliyorsun?" diye sordu.

Serap, elindeki ekmeği kaldırdı. "Fırındaan!" dedi. "Hem sana ne! Kim oluyorsun sen be, yettin artık!"

"Ölüyorum Serap, senin için ölüyorum!"

"Geber!" deyip çekti gitti Serap. Ne yapacağını şaşırarak Fuat'ın dişleri zangırdıyordu. Elleriyle yüzünü avuçladı. Otobüs durağının demir direğine iki kere kafa attı. Zor yetiştim, ya kafası kırılacak ya direk devrilecekti, o kadar yani.

Bi' hafta geçti geçmedi. İşe gitmediğini öğrendim. Mahalleyi aradım taradım, ortalıkta yok. Sonunda parkta ağlarken buldum bunu. Alevi sönmeye yüz tutmuş bi' kibrit çöpü misali cılızlaşmış, erimişti. Burnunu gocuğunun yenine sildi. Bankın altındaki şarap şişesini alıp kafasına dikti. Hava daha kararmamıştı ama belli ki Fuat'ın bulunduğu âlem zifiri karanlığa gömüleli çok olmuştu. Yanına çöküp, "O'lum niye bıraktın işi, ne güzel bi' akarın vardı be?" dedim. Kenetleyip dizlerinin üzerine koyduğu ellerine bakarak konuştu: "Birader, içmeme, Serap'ı düşünmeme mani oluyordu iş!"

Haydaa! Ulan dedim, Fuat kafayı hepten sıyırmış. İçki denizine balıklama dalmış. Harbiden öyle oldu kardeşim, cayır cayır içiyordu herif; şarap, ispirto, kolonyaya kadar

vardırdı işi. Balsa, cila niyetine saf alkol boca edecek bünyeye, o kadar uçtu yani. Şimdi düşünüyorum da, bence Serap ondaki alkoliğin açığa çıkmasına vesile oldu, hepsi o.

Mahalle büyüklerinin nasihati de fayda etmedi, hiç ama hiçbir şey kâr etmedi Fuat'a. Yaz ortasında battaniyeye sarılıp parkta çekiyordu bizimki. Bi' gün, durup dururken omzundaki battaniyeyi attı. Yarısı dolu şarap şişesini duvara fırlatıp, "Bırakacam ulan bu mereti!" diye bağırdı. "Tedavi olacam!" Vay be dedik, sevindik, yeniden güzel günlere dönüyor Fuat. AMATEM'e yatırdık bunu. Zor oldu ama altı ay sonra çiçek gibi taburcu ettiler bizimkini.

Taksiyle hastaneden dönüyoruz, şans mı kısmet mi bilmem, mahalle girişinde karşımıza Serap çıkmaz mı! Göz ucuyla hatuna bakan Fuat bir an durdu. Sonra yoldan geçen birini görmüş gibi kafasını öte tarafa çeviriverdi.

O an bi' sevindim. "Lan," dedim. "Kurtuldu, bizimki kurtuldu valla!" Bi' hafta geçti geçmedi yanıma geldi. "Birader, biraz paraya ihtiyacım var, Akkuş'ların lokantaya gidecem, çorba içicem." dedi. Gözlerinin dibine baktım. Hayır, işkilleniyorsun. "Bi' çorba ya, inan!" diye üsteledi. O gün, önüne gelenden "çorba" parası istemiş, bazıları vermiş, bazıları vermemiş.

Ne mi oldu Fuat'a? Ertesi gün parkta bulduk. Üzerine kar yağıyordu. Ağzından sızan kanlı köpüğü uyuz bir köpek iştahla yalıyordu. Bedeni kaskatıydı. Etrafında şarap ve ispirto şişelerinden neredeyse küçük bir dağ vardı.

Dodahlı Mecnun'un aşkla imtihanı

Sene '88 falan. Memlekette yaprak kımıldamazken Kızıltoprak eniğinden cücüğüne kadar solcu. Yok lan ne İstanbul'u? Bi' İstanbul mu var bu dünyada. Ankara bura. Ne diyodum? O yıllarda, aşağı mahallenin bebeleri -dudaklı anlamına gelen- "Dodahlılar Mahallesi" diyerek bizim mahalleye dalga geçerlerdi. Nerden mi çıkmıştı "dodahlı"? Saçma sapan bi' şeyden işte: Mahallenin otobüsü 333 numaraydı. Seks sembolü değilseniz, öyle kolay

söylenmiyordu yani 333. Dudağınızı büze büze... Onların otobüsü 127 numaraydı. Söylerken dudaklarını öpücük pozisyonuna getirme gibi bi' dertleri yoktu tabii. Şerefsizler yapıştırıverdiler lakabı! Bi' de eğleniyorlar, öyle böyle değil: Dodahlı aşağı, dodahlı yukarı... Laf bu, yerinde durmaz, hoplaya zıplaya okula da taşındı. Örneğin, Ahmet diye birinden bahsedilirdi, "Hangi Ahmet?" diye sorulduğunda da "Dodahlılardan Ahmet" denirdi.

Ne yapıcız, mecburen belediyeye başvurduk, ama herifler allahlık, güven olmuyor ki; ne patlak lağımla ilgileniyorlar, ne de parkın salıncaklarını takıyorlar. Millet yıllarca salıncak demirine maymun gibi tırmandı kardeşim, yeri geldi barfiks müsabakası düzenledi oracıkta. Neyse, bunlar başka... Zırtapoz belediyenin mahalleye en büyük "hizmeti" otobüslerin numarasını değiştirmek oldu. 2116 imzayla belediyeye başvurduğumuzda kundaktaki bebeleri, bir de Dodahlı Mecnun'un sayarsak Kızıltoprak'ın nüfusu bin beş yüz ya var ya yok.

Numara değişti değişmesine ama bu sefer de 999 oldu. Dudaklarımız şiştikçe şişti. Nâmımız aldı yürüdü. Hatta çeşitlendi: Bazı yerlerde "Dodahlılar" dediler, bazı yerlerde "Balon Dodahlılar", başka yerlerde ise "Uzun Dodahlılar"... Bu ne lan, Kızılderili kabilesine döndük resmen!

Aşağı mahallenin bebeleri, "Kızıltopraklı-laaar, götten Dodahlı-laar" ile başlayan bir marş bile uydurdular. Biz de karşılık verdik tabii, altta mı kalacız: "Kızıltoprak-lıyııız, esaslı yarak-lıyııız."

Oldu, böyle şeyler olmadı değil, ama bunlar başka.

Belediye başkanına küfrede küfrede Kızılay'dan bu otobüslerle gelirdik. Kolej, Seyran, oradan da Kızıltoprak. Mahalledeki durakta kırklı yaşlarda bir adam beklerdi. Yaşlılar Mecnun derdi, biz de derdik tabii. Pek konuşmazdı. Halk otobüslerinin bozuk para ihtiyacını karşılardı. Birer birer 19 lira verir, bütün yirmi kâğıdı kapardı. Coşa geldiğinde trafik polisi pozlarına girdiği de oluyordu ya, o başka.

Arada tuhaf laflar ettiğinde deli mi, akıllı mı kavrayamazdık. Yorgancı Fikret, nam-ı diğer Pire Fiko, "Uzaktan akrabası bi' kıza sevdalanmış, karasevda dedikleri cinsten, kıızı vermemişler, bi' süre sonra da evlendirmişler, apar topar yani, işte o günden sonra bizimki, bildiğin Mecnun'a dönmüş," derdi. Fakat, "Karısını öz kardeşiyle aynı yatakta yakalamış, bi' şey demeden kapıyı çekip gitmiş, bi' daha da eve uğramamış, o gün bugündür böyle işte!" diyene de rastlanıyordu doğrusu.

O günlerde mahallede siyasi çalışma yürüten Yolculardan Sinan, "Geçen konuştu bizle, 12 Eylül'de içeri almışlar abimizi, işkence tezgâhından geçmiş ama tık yok, aslanlar gibi, ağzından tek kelime alamamışlar, zamanla psikolojisi bozulmuş tabii, böyle suskun kalmış garibim," derdi. Galiba en çok buna inanıyorduk. Mahalleye yakışıyordu Devrimci Mecnun. Bizim delimiz bile devrime vurgundu. Gün gelecek faşizm kevgire dönecek, tarhana kaynatır gibi fokur fokur dibini tutacaktı.

Dedim ya, dedim di mi? Alayımız solcuyduk; konduların, bahçelerin duvarları tam on yedi siyasetin sloganıyla

süslüydü. Sezen Aksu '88 albümünün çıktığı yıl, Kızıltoprak'ta içinde "halk" kelimesi geçmeyen cümlenin kurulmadığı, kurulsu bile pek itibar görmediği günlere denk düşer. Şarkı sözlerini bile değiştiriyorduk be! Misal, "Oldu mu şimdi oldu mu ya, anlamak istemiyorsun halkımızın gerçeğini!" Uydur gitsin.

"Nereye gidiyorsun?" sorusunun muhtemel cevabı şöyle olurdu o günlerde: "Halkımızla birlikte Kızılay'a!"

"Hayırdır kardeş, ne işin var Kızılay'da?"

"Halkbank yakınında bi' yere gidecem de..."

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Az sonra, üçteki halk otobüsüyle..."

Adımızı Dodahlıya çıkararak, önce 333 sonra 999 numaralı özel halk otobüsü mahalle sınırına girdi mi -ortada yazılı olmayan bir kural varmışçasına- müziğin sesi sonuna kadar açılırdı. Belli ki fakir semti şoförde, muavinde bi' rahatlama sağlıyordu: Kravatı çöz, camı, müziği aç, sigarayı yak... Kızılay'da yapamazsın bunları tabii.

Günlerden bir gün mahalle girişinde Dodahlı Mecnun otobüse bindi. Sezen Aksu içeriği inliyor: "Aşk için ölmeli, aşk, o zamaan aşk!" Bozuk paraları verdi. Yirmiliği cebe indirip ortalara doğru yürüdü. Birdenbire otobüsteki elemanlara dönüp kudurmuş gibi bağırmaya başladı: "Koduğumun bebeleri, aşk için öleceğinize halk için ölseye layn!"

Ŗu koskoca dünya âlem, içindeki neŖe elem...

Bıyıklı Recep, Konaklı Rüstem, Köse Horozlu Tufan, Kafa Hakkı ve Arnavut etin. İŖte bunlar, Kızıltoprak'ın ünlü kabadayılardı. Son ikisini tanıdım. Diğerlerine tevelldm yetmez.

Birkaç yıl yanında alıŖıp para pul iŖlerine baktığım Arnavut etin, gençliğinde adam yaralamaktan cezaevine gire çıka Ankara'da nam salmıŖtı. Fakiri fukarayı korurdu. '80 öncesi

insanlar birbirlerini öldürürken Arnavut Çeto da boş durmuyordu; bilinen üç cinayeti vardı. Eee, "Ermeninin kalemi, Arnavudun kılıcı!" demişler. On beş yılı cezaevlerinde geçti. Dile kolay! Bi' gün avlusunda volta attığı mahpusları sıralayıverdi, yirmiye kadar saydım, gerisini hatırlamıyorum. "Abi," dedim. "Bi' daha söylesen?"

"Ya başlatma gözüm," dedi. Ellerini çırpı. "Bitti gitti, yattık çıktık işte!"

2000'lerin başında cezaevinden tahliye olduğunda epey bocaladı: Konduların yerine binalar dikilmiş, trafik lambaları, telefon, falan filan... Bi' kaç ay evden kahveye, kahveden eve. Ama o ne yürüyüş kardeşim, Tatar Ramazan mısın sen! Eee, on beş yıl, dile kolay! Tespah, yelek, yumurta topuk. Bakışlar sert, adımlar sert, sert oğlu sert yani... Belinden silahı ayırmazdı. "Denizde kum, bende düşman gözüm!" derdi.

Mahalle hudutlarında Çetin abinin parası geçmezdi. Çayı, çorbası ve de helvası hiç eksik olmadı. Ondaki itibar kimsede yoktu doğrusu. Gözünün ne kadar kara, sağının solunun da ne kadar belirsiz olduğunu herkes bilirdi.

Bakın bi' olay anlatayım: Bi' gece mahalleye dönüyoruz. Çetin abinin sigara krizi tuttu. Kırkkonaklar'daki benzinliğe girdik. Gecenin kör karanlığı. Market kapalı. Pompacıya, "Sigara alacam." dedi. Adam Çetin abinin yüzüne bile bakmadan konuştu: "Pompayı bırakmam birader, görevli de yok zaten. Hem n'abacan bu saatte sigarayı, sabahleyin

gelirsin paşa paşa!” Diyemiyorsun tabii, “Ulan karşıdaki adam Arnavut Çetin, konuşmana dikkat et salak!” Bizimki cebinden çıkardığı kelebek bıçağa küçüğünden bi’ takla attırdı. Bi’ hamlede hortumunu kestiği pompayı yere atıverdi. “Bak,” dedi. “Sen onu bırakamıyorsun ama o seni bıraktı n’aber!” Adam küçük dilini yuttu yutacak ama Çetin abiyi tutabilene aşk olsun! Marketin kapıya tekmeyi basıverdi. “Abi, ne yapıyorsun?” diye geveleyen pompacıyı kenara itti. Kasanın yanındaki sigara paketlerinden birini aldı. “Abi mi olduk lan şimdi, şerefsiz!” dedi.

Ödüm bokuma karıştı resmen. “Çetin abi gidelim!” diyorum. Yook! Gözlerini tepedeki güvenlik kamerasına dikti. Sunturlu bi’ küfür savurup “Telefonunu çıkar lan!” dedi pompacıya. “Yaz benimkini, sabah de ki patronuna, Arnavut Çeto geldi, yiyosa arasın ya da polis çağırsın!”

Böyle deli bi’ adamdı işte Arnavut Çetin. Gel zaman git zaman mahalle Arnavut’a dar gelmeye başladı. Namının nerelere uzandığını görmek istiyor. Bi’ gün, “İsmetpaşa’ya gidecez,” dedi. “Pavyona.” “Abi, ora psikopat yatağıdır, Cebeci’dekilere gitsek, olmadı Maltepe’dekilere?” Yook! Neyse, kalktık gittik. Girişte silahını aldılar bunun, içeride de havasını. Yoldan geçen adam muamelesi çektiler koca Arnavut Çetin’e.

Dönüşte, “Gözüm, bu gece yaşadıklarımızı kimse bilmesin,” dedi. “Aha şuraya da yazıyorum, Angara’yı haraca bağlamazsam bana da Arnavut Çeto demesinler!”

Yapar kardeşim, deli bu! Hani insanın beyinde korku merkezi olurmuş ya, hah işte, bunda yoktu ondan.

Çok geçmeden Esat Caddesi'ndeki bi' barın güvenlik işini aldı. Arada gidip bi' kaç tek atardım. "Bendensin," derdi Çetin abi. Sağ olsun, hesap mesap ödetmezdi. Bizimkine bakıyorum tabii; esaslı çalışıyor, dengeleri kolluyor. Para da yaptı helalinden. Klasik kabadayı kıyafetlerini atıp son moda jilet gibi bi' takımın içine giriverdi. Kendine ekip falan kurdu. Düzen, hiyerarşi şu bu. Kısa sürede yakınlardaki bi' barın güvenliğini daha kapdı.

"Lan," dedim. "Arnavut Çeto buradan yürür, gün gelir dediğini yapar, Ankara'nın haracını yer, hem de çatır çatır yer!" Hani o hırs var adamda, o disiplin var.

Bi' süre sonra eğlence mekânlarını sosyete pazarına çeviren Bonzai çetesi bunun barlara dadandı. Patronlar malın satışına mâni olmayacaklarını ima ettiler ama bizimki, "Benim olduğum mekânda uyuşturucu satılmaz kardeşim!" falan diyor. Eee, serde kabadayılık var tabii. Belki de, haraç almanın vakti yaklaşıyordu, orasını bilmem.

Bi' akşam mekâna geldiler. Arnavut'la oturuyoruz. Hoşbeşten sonra lafa girdiler. "Seni de görürüz Çetin abi," dediler. "Büyüğümzün, bu âlemi de biliyormuşsun!"

Bizimki birden gerildi. "Konuşma bitmiştir gençler," dedi. "Gelirsiniz, yiyip içersiniz, bendensiniz ama bu iş için bi' daha mekânıma ayak basmayın!"

Adamlar ses etmedi. O an hissettim: "Lan," dedim. "Ankara'nın haracını yemeyi hak eden biri varsa o da karşımdaki şu yürekli adamdan, Arnavut Çeto'dan başkası değil!"

Bi' akşam yine bardayım, ufaktan demleniyorum. Dışarıdan silah sesleri gelmeye başladı ama öyle böyle değil, bi' yerler resmen taranıyor. Sesler kesilince dışarı fırladık. Çetin abi yüzükoyun yatıyordu. Başının etrafı kan gölüydü. Eli, belindeki tabancanın kabzasındaydı. İnsan ne yapacağını bilemiyor ya bazen, o durumdaydım işte; yere çöktüm. Başımı ellerimin arasına alıp hüngür hüngür ağladım.

Bazen diyorum ki "Kimler geldiii, kimler geçti şu Ankara denilen yerden!" Boş, hepsi boş.

Bindik bir alamete, gidiyoz kıyamete

Askerliği bitirdiğim vakitler, iş güç yok, taksicilik yapmaya daha var... AŐTİ'den çıktım. Gece on ikiyi geiyor. İt gibi titriyorum. Eskişehir'den dneli on dakika olmamış. Bayramda teyzemlerdeydim, boğazdan yağ gibi akan rakıda terbiye edilen kurban eti falan. Annem, "Vakitlice dn," dediydi. Müneccim mi ne? Eskiden de böyleydi. Perdeyi açar, tatlı tatlı yağan kara bakar, okula gidilmez yarın derdi. Hoop tatil! Rıdvan Dilmen, "Gol olur!" deyince aklıma hep annem gelir. Normalde on civarında Ankara'ya varacak

otobüs yolda kaldı. Ankaray'a bin, Kurtuluş'ta in, on dakkaya evdeyim. Saat on ikiyi geçince olay değişiyor tabii. Ankaray çalışmıyor. Göt gibi kalıyorsun. Harçlığı taksiye yatırsan ayın sonu gelmez, ama yapacak bi' şey yok.

Omzumu horon teper gibi titreterek içtiğim sigarayı fırlatıp sıranın önündeki taksinin kapısını açıyorum. "Dayı Seyran'a gidecem de, çok para yok, hepsi bu."

"Atla, yolcu görürsem alırım ama."

"Nerelisin?" diyerek hemşeri muhabbetine başladı.

Gerçeğini söylesek laf uzar. "Eskişehir," diyorum. "Sen?"

"Buralıyım, Güdül."

Muhabbeti ona yıkmalı. "Fidayda bilirsin o zaman."

"Bilmem mi, Fidayda'yla tarla yakmış adamız biz."

"Nası yani?"

"Tarla yok mu, ekin ekilen."

"Hee!"

"Karıya kıza gitti hepsi, pavyonlarda yedim, yandı bitti kül oldu yani."

"Haa, anladım."

İç çekiyor. "Eskişehir deyince bizim kayınçoyu hatırladım. Geçen, geçen dediysem birkaç yıl oluyor, patrondan yeni

almışım taksiyi akşam, baktım telefon ötüyor 'Fidayda da Angaralım Fidaayda', tarlayı tumbu yaktık amma Fidayda içimize işlemiş bi' kerre. Arayan seninki. Açtım. İki hoşbeş, baktım sesi cacık. Bi' sıkıntın mı var lan, dedim. Abi dedi, işten ayrıldım biliyosun, belboy yani, işi de iyiydi, bahşış falan, neyse. Altı aylık alacağım kaldı, müdüre gidiyom geliyom, vermiyor imansız, bu sabah sinirlendim, otelin girişindeki cama tekme bi' kodum, koca cam tuzla buz. Abi, bi' güzel dövdüler mi beni, senet te imzalattılar, alacağımın iki misli hem de!"

"Vay be!" Arada konuşmak lazım tabii, yoksa seni konuşturur taksici milleti.

"Ne yapacam yeğen, durur muyum, içim içime sığmıyor, bastım Eskişehir'e, yanarsan yan lan cehennem dedim, beş kamyon kömürle geliyom. Seninkini buldum, gel dedim otele gidiyoz, abi etme eyleme, dinleyen kim! Neyse, gittik mi Pirenses Otel'e, aha müdür bu dedi, resepsiyonda geziniyor puşt, beş altı adam da etrafta, direkman gidersin üstüne, gel la buraya dedim, ümüğünü bi' sıktım, bi' silkeledim, cücük, kardeşimin parasını nası vermen la gavat, beş dakkaya para da burda olacak, senet te!"

Balgat yol ayrımında iki kişiyi görünce yazmayı bırakıyor bizimki. Adamların biri ayakta durmakta zorlanıyor; diğeri uzaktan gördüğü taksiye el ediyor, boş mu dolu mu umurunda bile değil. Belli ki onun da kafa kıyak. Yavaşladık. "Dayı bunlar zom olmuş ya," diyorum. "Bu saate ayık mı gezilir," diyor umursamaz bi' dille. "Boş veer!"

Binerlerken göz atıyorum. Biri uzun boylu, ötekinin façasını derinden bozmuşlar. "Nereye?" diye soruyor taksici. Uzun boylunun başı dans ediyor, ağzı yayık, "ş" yi ulur gibi uzatarak, "Dışkapı" diyor.

Taksici çaktı tabii köfteyi, adamlar sakat, kendini sağlama alacak. Başını benden yana büküyor. "Taksiyi devredecem de, yeğenim bizle gelse sıkıntı olur mu?"

"Yok," diyor Faça. "Sıkıntı ne, muhabbet olur," Omzumu tıpışlıyor. "Laflarız gençlen."

Hassiktir! İçeride pis bir sessizlik tur atıyor. Taksici yavaşak sesiyle havayı yumuşatmak istiyor. "Abi hayırdır, Dışkapı'da nereye?"

Façanın yaşı, boyu posu taksiciden küçük ama bizimki gibi dört taksiciyi doğrayıp bavula sığdıracak tip var elemanda. "Sen de hasta ziyareti, ben diyeyim kan alcaz birader!"

Yeniden sessizliğe gömüldük. Eskisinden daha ağır. Gençlik Parkı'nın yanından hızla akıp Ulus'a ilerliyoruz. Trafik yok denecek kadar az. Taksici saflığa vuruyor. "Dışkapı Hastanesi iyidir be abi, bi' kerre fitik ameliyatı olduydum da hemşireler iyi bakıydı."

"Kes lan!" diyor Faça. "Enayi ayağına mı yatıyon, gece gece hasta ziyareti mi olurmuş!"

"Yok abi ne ayağı, estafurlah."

Arkadaşına sesleniyor. Uyumadılar mı la AMATEM'de, bak bi' sigaralık daha yakıyom gardaş, çek bi' nefes, bağırsak gibi şerefsizim!"

"İzin var mı moruk?"

Dikiz aynasından bakan taksici, "Ne demek abi," diyor.

Az sonra içeriyi at sidiği gibi bir koku kaplıyor. Öyle pis. Faça, omzuma vuruyor üç kez. Tırsıyorum. "Bunu içince n'oluyu biliyon mu genç?"

"Yok abi."

"Leyla oluyon leylaaa! Gülüyon, konuşup duruyon. Bak sana bi' olay anlatayım, yanlış anlama yaşandı yani. Uzun'la Çiğin'de büyüdük biz. Hıdırlıktepe'ye gider, ayağımızın altındaki şehri seyreder, Angara'ya küfreder dururduk, yanlış anlama haa, insan sevdiğine küfreder. Bi' gün kafalar ütülü yine, çocuğuz, tepeden iniyoz, evlere dönecez, baktım bi' bahçede tornet duruyo, daldım eve, kaparsın torneti, başladık kaymaya. Uzun arkada. Yokuş dik. Hızlı la hızlı diye bağıyor bu. Nası hızlanmışız, öyle böyle değil. Tornette çıta olur ön tarafta biliyon mu, yön verir, direksiyon gibi yani. Kafa öyleyken hız yapmak bi' güzel oluyo ki, uçuyon yani. Derken karşımıza bi' herif çıktı, hafif sağa kırdım, çarptık mı herife, sonra öğrendim ki ayağı kırılmış. Neyse, olay başka, biz de aynen uçurumdan aşağı."

Dilini çıkarıp gösteriyor. "Isırmışım, kopuyomuş, zor dikmişler. Her yanımız kırık çıkık, yara bere. Ambulanstayız,

gözümü açamıyorum. Uzun dedi ki, gardaş torneti niye gırıyon, adama direkman gireydin, iki takla atar guş gibi konardı yola, biz de yolumuza giderdik amına goyum!”

Derken adam deli deli gülmeye başladı. Kapağı eve bi’ atsam, yemin olsun iki ay dışarı çıkmayacağım. “Evet abi,” diyorum. Pis pis gülüyor hâlâ. Yandan taksiciyi süzüyorum, elleri direksiyonda, gözlerini kırpmadan yola bakıyor.

“Nası’ moruk, hoşuna gitti mi?”

Taksiciden ses yok, donmuş.

“Şşş kime diyon la?”

“Pardon abi, kulağım sizde.”

“Haa öyle olsun.”

Derin bir nefes sesi. Sidik kokusu keskinleşiyor. “Nerelisin sen?”

“Güdül abi.”

“Güdül değil moruk, Gudül Gudül.”

“Evet abi Gudül.”

“Kaç yıldır yapıyon bu işi?”

“Yirmi oldu abi.”

“Ne karı kız düşürmüşündür la sen, travestisi, oğlanı haa?”

“Yok abi, işimize bakıyoz biz.”

Dışkapı’yı geçiyoruz. Yokuş aşağı giden muhabbet nerede duracak bilemiyorum.

“Bilirim bilirim, hava gararınca işler de artar dee mi... Hatırlıyon mu Gençlik Parkı’nın etrafı duvarla çevriliydi önceden?”

“Evet abi.”

“Gapılar gece on dedi mi kapanırdı, tek gapı açık kalırdı, Nikah Salonu’nun ora, taksiciler çok olurdu orda, sen de gider miydin?”

“Bazı akşamlar abi, dokuz buçuk nikahı olduğunda falan.”

“Falanmış! Uyan la uyan, bak bizim moruk da eskiden gençlik parkına takılan abilerdenmiş, büyük abiler.”

Uzun’u uyandırdıktan sonra, “Biz de çok giderdik,” diyor Faça. Omzumu dürtüyor. “Genç iyi dinle, tanı dayını. İnsan akrabasını tanımalı dee mi moruk?”

“Öyle abi.”

“Bi de köfteci vardı Nikah Salonu’nun yanında, tükrükçü.” Camı açıyor. Dikiz aynasından cigaralığın ucunu fırlattığını görüyorum. Uğuldayarak içeri giren temiz havayı solumaya fırsat kalmadan kapanıyor cam. “Çocuksun tabii, Gençlik Parkı eğlence. Saatin nası’ geçtiğini bilmiyon ki. Bi de bakmışın on olmuş, napacan, dooru Nikah Salonu gapısına.

Garnın da aç ha, otobüse verecek para ya var, ya yok. Taksici milleti cin, tükrükçüden çeyrek ekmek yaptırır yanaşır ufaktan, sen bankta köfteyi yerken 'para da verecem goçuum' der..."

Taksici araya giriyor: "Yok abi, biz o taksicilerden değildik."

"Yaa, yaa. Sap döner hesap döner de mi moruk. Nası' taksicilermiş la bunlar, madem onlardan değildin nerden biliyon gavat, gapılar gapandığında ne işin vardı orda, onu söyle hele?"

"Abi lütfen," diyerek araya girmeye çalışıyorum.

"Kes lan, sikmeyim lütfenini. Tanı dayını, nası adammış bil!"

Belinden çıkardığı silahı görünce irkilip sakınıyorum. Namlunun ucunu taksicinin böbreklerine bastırıyor.

"Gir lan Çinçin'e, şerefsiz seni, 3. Etap'tan çıkarız, ne diyon gardaş köfte yedirelim mi moruğa, bol tükrüklü?"

Uzun'un sesi buz. "Yedirelim gardaş."

Taksici ağlamaklı bir sesle, "Abi etmeyin bokunuzu yiyim," diyor.

"Ne diyon la, bak bohumuzu da yiyecekmiş?"

"Yok gardaş utanırım ben, daşşığımızı yedikten sonra ne gerek var ki!"

“Yeğenin yanında tavatır olur haa,” deyince, Uzun, “Belki onu da milli yaparız la,” diyor.

“Yetiştir milli yap, gaymağı Fatih Terim yesin, olmaz ki gardaş,” diyor Faça.

İçerisi kahkahayla doluyor. Ağlamaklı bir sesle “Abi, abi” dediğimde, “Sen de mi dayın gibi tırsaksın lan,” diyor Faça.

O sıra direksiyonu sağa kıran taksici hızla karşıdaki karakola yöneliyor. Yüz metre ya var ya yok.

Faça silahı başına doğrultuyor. “Dur lan şerefsiz napiyon!”

Taksici yay gibi gergin, hedefe kilitli. Nöbetçi polis kulübesinin yanındaki duvara yöneliyor. Birkaç metre kalınca frene asılıyor ama çarpıyoruz.

Muhtemelen polis herifin elindeki silahı gördü. Taksiyi taraması başka nasıl açıklanabilir ki? Belki de bombalı araç sandı. Bilmiyorum. Taksicinin öldüğünü öğrendim. Kolumdan ve göğsümden vurulmuşum. Adamlarsa polisle çatışıp izlerini kaybettirmiş. Hastaneye gelen polislerle ifademi, eşkalleri verdim. “Böylelerini çabuk yakalınız,” dediler. Başımı salladım. Hareket ettikçe göğüs kafesimin ortası ağrıyordu.

Kanun gibi adamdı Dodahlı Mecnun

Sene '88 falan, Kızıltoprak'ta kuşçuluk modası peyda oldu. Öyle *çi pet pet* olayı değil yani, harbi kuşçuluk. Ankara'da var mıydı, nerelerden bizim oralara kalktı geldi, bilmiyorum. Dalgayı başlatan, ne zaman ne yapacağı kestirilemeyen, herkesin hem güldüğü hem korktuğu, yarı deli yarı akıllı Dodahlı Mecnun'du. Nerden bulduysa bi' çift güvercini Seyranbağları yakınındaki mahalleye getirmesiyle başladı her şey. Yalan olmasın, her birinde on üç ya da on dört kuyruk vardı kuşların, tel tel, pırl pırl, o kadar esaslıydılar yani. Dodahlı Mecnun kuşları yemlerken elmacık kemiğini titrete titrete, "Guk, guk, guk!" sesleriyle ortalığı inletirdi. Lan ne

oluyor, niye lan diyemeden, alayımız, öyleydi böyleydi, kuşçuluğa heves edip Cebeci Dörtyol'daki kuşçular kahvesini, Bentderesi'nin karşısındaki kuşçu mekânını yol belledik. Alemin jargonu iki günde Kızıltoprak ahalisinin diline dolandı: "Bizim gök damarlı çıktı, Zümrüt Arap dişi yavruya kustu, Çorum çıplağı paçalılar gibi oynamaz, amma uzun uçar haa..." Laf ne bolmuş millette kardeşim. Yalnız kuş var kuş var birader; sendeki kargaysa, öbüründeki kuşun feriştahi! Gel zaman git zaman göz koymalar hasıl oldu, hırsızlıklar baş gösterdi: Kümes patlatmalar, milletin kuşunu çekmeler. Kuş dediğin para misali, kadın misali, dert oldu akli yetene.

Böyle olmayacak dedik, birinin bu gidişe dur demesi lazım. Dodahlı Mecnun, bizi tepede topladı. Üzerinde pardösü, yakaları kalkık. Sanırsın Humphrey Bogart. Biz çömdük, on-on beş bebe varız. O ayakta, elini uzatmış ufka bakıyor. Napolyon Bonapart ile Deli Ziya arası; haşmetli diyeceğim ama değil. Çüküyle oynuyor, parmağıyla burnunda sondaj çalışması yapıyor. Komik? O da değil. Başladı konuşmaya: "Kuşçu olmadan önce adam olacan adam, gıybet etmeyecen, başkasının kuşunu çalmayacan!" Durdu. Bi' süre sessizlik oldu. Lan dedik, unuttu mu diyeceğini? Yere tükürdü bi' kaç. Mağrur komutan edasını bırakmadan başını biz kullarına çevirip "Çalanı siksinler mi lan?" diye bağırdı.

Bi' şey soruyorsa cevap vereceksin, yok vermedin; akıntı sakata binebilir, kayık devrilir, babalara gelebilirsin. Mecnun bize bakıyor, biz birbirimize bakıyoruz. Çaresiz bi' dille hep bi' ağızdan, "Siksinler abiii!" dedik.

Deli deli gülüp "Ha şöyle!" dedi. "Kümes patlatanı da cümle âlem siksin mi lan?"

"Siksin abi!" dedik. Ne diyeceksin? Kanunsa kanun kardeşim.

"Siktirin gidin lan şimdi!" dedi. Ellerini beline bağlayıp aramızdan ruh gibi geçti gitti.

Olmasaydı sonumuz böyle

Orhan abi ile Ahu ablanın hikâyesi üzerine, rüzgârın savurduğu karın yoksul semtin derme çatma kondularını acımasızca titrettiği o sabah olanlar ve evveli üzerine çok düşündüm. Doğrusunu söylemek gerekirse anlatılanlara, boşlukları ihtimal dahilinde doldurma türünden bi' şeyler de kattım.

Yıllar önce başladı her şey: Orhan abi, Paris Kuaförün sahibiydi. Ustalığı bi' yana, karizmaydı kardeşim; yeşil göz, deri mont, kovboy çizmeleri, '88 model BMW, falan filan.

Maltepe'deki pavyonlara takılırdı. Pavyonlarda dansözlük yapan, gerçek adını kimselerin bilmediği Ahu ablaya da orada rastlamış zaten. Diyelim biri, pavyonlarda çalışan, çoluklu çocuklu bi' kadını sevdi. Kim öyle bi' kadını davulla zurnayla mahalleye getirip nikâhlı karısı yapar ha, kim?

Artık ne kadar âşıkça, bütün bunları yaptı işte Orhan abi. Tamam, Ahu abla da onu seviyordu, ama Orhan abinin aşkı bi' başkaydı kardeşim! Bi' süre sonra, "Çalışmasan," diyor Orhan abi. "Bıraksan şu âlemi be, bakarım ben sana!"

"Bak Orhan," diyor Ahu abla. "Pavyonda tanıdın, pavyonda sevdim beni, tamam da... Evlendim diye sanatımı bırakacak halim yok ya!" Orhan abi, sürekli yanında olmasını istiyordu kadının. Madem Ahu ablayı pavyonlardan koparamıyordu, o zaman, ne yapıp etmeli, her daim onunla olmalıydı. Güzelim işini bıraktı, dükkânı devretti. Menecer ayağına Ahu ablanın yanına takılıverdi. Bi' süre sonra sahiplendi de işi, iyi kıvrırdı doğrusu. Belki aynı pavyonda uzun süre kalmaması, müşteriyle haşır neşir olmaması için, gecede altı yedi mekânda sahneye çıkartıyordu Ahu ablayı. Esaslı para kazanıyorlardı. Mahalledeki konduyu kiraya verip Küçükesat'a, iyi bi' daireye çıktılar. Ahu ablanın gözünden sakındığı Zeyno'yu özel okula yazdırdılar. Lafın kısası, başka bi' hayata doğru ufak ufak yelken açmaya başlamışlardı.

Olacak olur ya, yeni hayatlarının dümenini kıran esas hadise o sıralarda meydana geldi: Zeyno'ya lösemi teşhisi konuldu. Allah var, kızı tedavi ettirmek için çok uğraşıp didindiler. Ahu abla içi kan ağlayarak kıvrak figürlerine yenilerini ekledi.

Orhan abi, onu pavyon pavyon dolaştırabilmek için dişini tırnağına taktı. Ne var ki tedavi masrafları, ellerinde ne var ne yoksa uçup gitmesine yol açmıştı. Mahalleye döndüler, kondularını satıp bi' diğerine kiracı çıktılar. Orhan abi, BMW ile gittiği araba pazarından dökük, homurdayan bi' Vosvos'la geldi.

Gel zaman git zaman, o güzelim Ahu abla, kırkını devirince hiçbi' payvonda dansözlük yapamaz oldu. Bu arada kızın hastalığı ilerliyor tabii; çalışmak, para yapmak lazım. Orhan abi kuaförlerde iş aradı, hepsi nafiye; yıllar geçmiş, çırakları bile dükkân açmıştı. Başka bi' işe baksa? O yaşta kim yanına alırdı ki onu!

O sıra, "Ben konsomasyona çıkıcam Orhan," diyor Ahu abla.

Orhan abinin gözleri nemleniyor. "Biraz daha beklesek, bi' iş bulsam, bulurum da ha!"

"Yok Orhan," diyor Ahu abla. "O kadar vakit yok, kız gözümüzün önünde eriyip gidiyor."

Orhan abi başını öne eğdi. Belki de hiçbi' şeyi değiştiremeyeceğini anladığı an, o andı. Eldekine sahip çıkmaya, onu korumaya çalışmalıydı. Ahu ablanın paydos vaktini hiç sektirmede. Yıllarca, külüstür Vosvos'la sabah aydınlığının karanlığı tel tel seyrelttiği saatlerde mahalleye dönseler de tedavi için gerekli parayı bir türlü denkleştiremiyorlardı.

Yine bi' gün Orhan abi, sabaha karşı dörtte paydosa gidiyor. Ahu abla, şöyle kruvaze yaka ceket, rugan ayakkabı giymiş, göbekli bi' adamın kolunda pavyondan çıkıyor. Adama "Bi' dakika" işareti çekip Orhan abinin yanına gidiyor. "Öğlene doğru gelirim ben," deyip yeniden göbekli adamın koluna giriyor.

Haydaa, nerden nereye! Orhan abi, eve dönünceye kadar ne yapacağını bilemiyor tabii. Dişlerini, yumruğunu sıkıyor. Evde, sigara üstüne sigara... Başını ellerinin arasına alıyor, ilaçlar yüzünden saçlarına çoktan veda etmiş Zeyno'ya bakıp için için ağlıyor.

Sonradan komşulardan öğrendim, sabaha kadar küfürler, bağırtılar yükselmiş evlerinden. "Madem hır çıkaracaksın, ayrılalım Orhan!" demiş Ahu abla.

Ne olduysa o sabah oldu işte: İki peş peşe, biri az sonra patlayan silah sesleri Kızıltoprak'ta yankılandı. Yataktan titreyerek doğruldum. Uyku ile uyanıklık arasında ne kadar süre geçti bilmiyorum. Sokaktan yükselen uğultular beni Orhan abilerin evine götürdü. Ölen var mıydı? Ceset torbalarının sayısının, silah seslerinin sayısıyla aynılığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı: Üçü de ölmüştü.

Deli deliyi dakkada bulur

Kızıltoprak'ta kimyager Kâmil, nâm-ı diğeri otçu Kâmil yaşardı. En samimi arkadaşı Dodahlı Mecnun'du, ne kadar deli olduğunu düşün artık. Ankara Üniversitesi'nde çalışıyordu. Hani biri için aklını peynir ekmekle yemiş derler ya, Kâmil abi de otları yemişti resmen. Toplu taşıma araçlarını pek kullanmaz, her yere yürüyerek gider, yol boyu envai çeşit ot toplardı. "Şu apartmanlar dikilmeden önce var ya," derdi. "Ankara'da yüz yirmi çeşit ot biterdi, ellisini zor bulursun şimdi!"

O gün işe giderken dolmuşa bineceği tuttu. Dışarıda, tükürürcesine yağan bi' yağmur vardı. Önümde, kapının hemen yanında oturuyordu. Bi' süre sonra dolmuşa bi' adam bindi. Deri çanta, ipek fular falan. Parmaklarını götürdüğü saçlarındaki suyu akıttı. Ayaktaydı. Dişlerini sıkarak mırıldanmasından öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Dolmuş, koleje yaklaşırken yolun sağından bi' kadın el kaldırdı. Onu da aldı şoför; ayakta mayakta, ördek ördekti kardeşim. Otçu Kâmil, kadına yer vermek için doğrulduğunda, ipek fularlı adam yüksek sesle, "Ne o, prim mi yapacaksın kadına yer vererek?" dedi. Bi' anda tüm başlar adama çevrildi.

"Hee," dedi Kâmil abi. "Prim-gün sayımı tamamlıyom, emekli olacam da!"

"Dalga geçme," dedi adam. "Bak avukatım ben, ailem Kırıkkale'nin zenginlerinden haa! Şunu bilir, şunu söylerim; kadına yer verilmez, hatta güvenilmez de!"

Haydaa! Dolmuşta homurtular başladı. Adam mütemadiyen, "Kadınlar şöyledir, kadınlar böyledir" lafını çiğneyip duruyordu.

Kâmil abi dayanamadı. "Sen, niye taktın kadınlara birader?" dedi. Adam tam bi' şey söyleyecekti, elini "Dur!" işareti yapar gibi kaldırdı Kâmil abi. "Var ya," dedi. "Onu bunu bırak da sağlık tabiatla birader, otlarda... Ne varsa onlarda var! Mesela senin sağlığını iyi görmüyom ben, ot ye, çörek otu, osurtur, ama iyi gelir." Parmağıyla adamın başını işaret etti. "Kafa sağlığına da birebirdir haa!"

Kravatının üçgenini sıkılaştıran adam, birden ciddileşti. "Avukatım diyorum ben, siz nelerden bahsediyorsunuz, hem necisiniz ki dalga geçer gibi..."

"Kimyageer!" dedi Kâmil abi.

"İnanmıyorum, kimliğinizi gösterin!"

Kâmil abi, "Yalan borcum mu var birader!" dedi demesine amaGBT'ye yakalanmış gibi aceleyle kimliğini çıkardı. Adam, kimliği gözüne yaklaştırıp bi' sarraf dikkatiyle inceledi. Çevirip arkasına baktı. Nerdeyse ısıracak, o kadar yani! Uzatırken, "Zamanında kimyager bi' kadın tanıdım," dedi. "Tanımaz olaydım var ya, hepsi muamma, hepsi aynı!"

Dolmuşta öfkeli sesler yükseldi, fakat müdahale edilmiyor ki kardeşim; avukat falan, giyim kuşam da o biçim, biraz da deli gibi, ama Kâmil abi takmadı: "Seninki aşk acısına benziyor," dedi. "İnsan, sevdiği pas vermeyince ondan nefret edermiş, anlaşılan sana kimse pas vermemiş avukat bey!"

O sıra adam, "Bitpazarı'nda inecek var," dedi. İnerken Kâmil abiye döndü: "Kadın değil mi, pas verse ne olur, vermese ne olur!"

Kâmil abi birden gerildi. "Hay kadın kadar başına taş düşsün!" diyerek merdivendeki adama tekme basıverdi. Dolmuş hareket ettiğinde başımı çevirdim. Yağmurdan süngerleşmiş toprak birikintisine bulanık adamın gözlerindeki şaşkınlık seçilebiliyordu.

Kim daha hızlı?

Misket oynarken dahi kazanmak için takla üstüne takla atan Muhittin'le çocukluğumuz Ankara Seyranbağları yakınındaki Kızıltoprak'ta geçti. Okumadı. Biz lisedeyken İncesu'daki tombalacıya müşteri çekerdi. Kahveye kurulur, milleti tek tek alolardı. Müşteri potansiyeli yüksekti. Kıtır üstüne kıtır, yem üstüne yem atıp cümle alemleri oltaya getirirdi. Misal: "Abi akşam oyun var, gel bak! Senin uğurlu sayılar boşta hem, biralar da soğuk soğuk, tandır yaptık, kuzu... Var ya parmaklarını yersin, Konya usulü!"

Böyle böyle bağlardı insanları. Tombala işinden kazancı azalınca Türközü'nde Kelpecik Köy Derneği Lokali tabelasıyla kamufle bi' kumarhanede profesyonel dördüncülüğe sardırıldı. Hem oyunun dönmesini sağlıyor, hem de mekandaki masa sayısını çoğaltıyordu. Günlük elli kaat kaldırırıldı. Çayı, çorbası da cabası.

Kazandıklarının tümünü İsmetpaşa'da bi' pavyonda eritiyordu. Bi' gün beni de götürdü. Sanki başka bi' dünya kardeşim. Mini etekli kadınların göğüs dekoltelelerinden içeri düşücem resmen. Garson, "Yılmaz abi birazdan damlar," dedi Muhittin'e. Çöktük. Kim lan bu Yılmaz? Masamıza bi' kadın geldi. Bi' izzet, bi' ikram. "Naaber Hayat," dedi Muhittin. "Müşteri mi cinliyon kız?" Kadın sağ gözünün kenarını siler gibi yaptı. "Yok be anam, sahte gözyaşı numaraları işte."

O sıra pavyona yengeç yürüyüşlü, façalı bi' tip girdi. Peşindeki adam omzundaki paltoyu aldı. Bizim masaya yöneldiler. Muhittin ayaklandı. Façalı herif tokalaşırken göz ucuyla beni gösterdi, "Kim bu?" Ödüm bokuma karışacak; avını yakalamış kartal gibi bakıyor, gözler damarlı damarlı.

"Mahalleden bi' arkadaş Yılmaz abi," dedi Muhittin. "Yabancı değil yani!"

Masa bi' anda kadınla doldu. Adam, bi' ara işaret parmağını karşısındaki Muhittin'e doğrulttu. "O iş haftaya haa!" dedi. Muhittin o akşam zurnadan beter oldu resmen. Dönüşte, benim Hacı Murat'a kurulduk. "Angara pavyonlarını var ya,"

dedi ağzını yayarak. "Arap hatunlarla dolduramaz!" Hee, hee, diyorum. Eee, Cin bu kardeşim, şişede durduğu gibi durmuyor!

Bi' iki hafta ortalıkta gözükmedi. Sonra altında '88 model, gıcırından bi' BMW ile mahalleye geliverdi. Pati çektirmeler, şoför kapısını açıp sekiz çizmeler... Kahvenin önünde arabadan indi. Üst baş o biçim; gömlekle saatin parası benim Hacı Murat'a iki kere umre yaptırır, o kadar yani.

Kahveye girerken, bi' elinde kontak anahtarı, diğer eliyle benim arabayı gösterdi. "Ben mi hızlıyım, sen mi hızlısın lan?" dedi. Tek kaşı kaldırıp, "Birader," dedim. "Değirmenin suyu nerden geliyor, bilelim de, ona göre söyleyelim!" Ses etmedi.

Bi' süre sonra bizimki yine sırra kadem bastı. Bi' akşam haberleri izliyorum. Bi' kaç fotoğraftan sonra Muhittin'in fotoğrafını görünce ayaklanıp televizyona yaklaştım. Sunucu, Hatay'da mülteci kampından beş bin liraya aldıkları kadınları çeşitli illere sattığı tespit edilen, Faça Yılmaz lakaplı Yılmaz Pençe ve iki adamı, kamp yakınında enselerine tek kurşun sıkılmış olarak bulundu deyiverdi. Haydaa! İki elimle başımı avuçlayıp, televizyona bakakaldım. Derken, üçünün fotoğrafı ekrana geldi. Elleri arkadan bağlıydı. Kafaları bulurlanmıştı ama ağızlarındaki paraların kana bulandığı seçilebiliyordu.

Biyolojiden sıfır çekmeye mahkûm çocuklardık

Kızıltoprak Mahallesi, yarı deli yarı akıllı Dodahlı Mecnun sayesinde mi yoksa yüzünden mi tartışılır, kuşçuluğa heves edeli tamı tamına yirmi yıl oluyor. Nerden bulduysa bi' çift güvercini mahalleye getirmesiyle başladı her şey. O saatten sonra alayımız kuşçu olduk.

Bizdeki potansiyeli gören Pire Fiko başı çekti, Mecnun'u da yanına kattı, Kızıltoprak Kuşçular Derneği'ni kuruverdi. Derneğin içindeki kafesler taklacı kuşlarla, çatılar ise yancı olmaya teşne "yaban" denilen paçasız güvercinlerle doluydu. Kaşla göz arasında mahallenin bi' nev'i sivil toplum örgütüne

dönüşüverdik kardeşim. İşin içinde Mecnun bulununca türlü türlü coztumalar kaçınılmaz oluyordu haliyle... Bi' gün bizleri topladı, anında Sadettin Teksoy ciddiyetine bürünüp. "Ben var ya," dedi, işaret parmağını çevirerek. "Şimdi bu taklacı kuşlara var ya, bi' kablo bağlaycam, dinamo falan, elektrik üretecez bebeler!" Herkes şaşkın şaşkın bakarken devam etti: "Bi' düşünün bebeler, mahallenin alayı kuş, yeminle her yere satarız, burdan taa Çin'e kadar kardeşim!"

Pire Fiko, "Çinlileri karıştırmamak!" diyerekten lafa atladı. Muhtemelen, iyice uçmuş Mecnun'u frenlemek istiyordu. "Çinliler kim la!" dedi Dodahlı Mecnun. "Angara bebesiyiz biz o'lum, yemişim Çinlileri, güvenecen biraz kendine ya, güvenecen!"

Bi' seferinde bebelerden biri, paçalı ile paçasız çiftleştirdiğinde ortaya yarı paçalı yavrular çıkıverdi. Belki de o günlerde, topladığı bakırları çakıl taşlarla ağırlaştırıp Bâlâlı hurdacılara okutarak hayatını idame ettiren bizlere yeni bir meşgale lazımdı, bilemiyorum tabii, ama bildiğim şu: Sırtara sırtara epeyce bakmıştık yarı paçalılara. Derken, kapri giymiş gibi paytak paytak ortada dolanan yavruardan ikisi birbirine âşık oldu; biri Kirli, biri Duman. "Siz kardeşsiniz lan, ne yapıyorsunuz!" demeye kalmadı, ufaktan yiyişmeye başladı bunlar. Kuşlarda var ya, ahlak kitap hak getire birader. Zaten taklada da gözleri yok. O kadar bakıyoz, besliyoz, at işte. Yook! Şimdi, paçalıyı paçalıyla çiftleştirirsen akli taklada olur. Yok, karıştırdın mı, işi gücü seks olur

lanetlerin. Uçurursun, iki takla atıp en yakın çatıya konar, sonrasında iş tutarlar. Yedi gün yirmi dört saat hem de!

Kuş soyunun ıslah çabalarının tam gaz gittiği o günlerde, Mecnun kucağında paçalı bi' horozla mahalleye indi. Horozun bacakları, boynu uzun, belli ki dövüşçü. Ani dönüşler yapıp ters ters bakan hayvanı yanından ayırmıyor, cevizle, dutla besliyor. Dayanamadık, sorduk: "Abi, ne iş?"

Başını okşadığı horoza bakıp "Kuşlardan birini aha bunla çiftleştirecem!" dediğinde, bizim gözler irileşti. "Düşünün bebeler, doğacak horozcuk, hem uçacak hem de takla atacak!"

"Ya olmaz, tabiata aykırı" falan diyemiyorsun. Adam deli divane, aklına koyduğunu yapar! "Dur, etme!" laflarını iplemeden, horozla, dernek binasından kaptığı paçalı dişiyi aynı kümese sokuverdi. Akli sıra biyoloji çekecek. Bizim kuş, horozu görünce anında pıstı, nereye kaçacağını şaşırıp zavallı. Göt kadar kümeste kafayı yiyip işi seri taklaya vurunca horoz kabarıverdi, belli ki ürküyor, ama serde horozluk da var tabii.

Laf uzamasın, lan biz paçalıyı bozmayın, taklacı bunlar diyoz, Mecnun'un aklına bak sen! Milletin gülmekten karnı yarılacak, bizimki ise burnundan soluyor. Horozu kümesten çıkardı. Hayvanın kanadını yelpaze gibi açıp kokladı. Gözlerini kısarak ufka baktı. Bir süre düşündü ve çekti gitti.

Ertesi sabah dernekte dünkü vukuatı konuşurken, Dodahlı Mecnun bi' elinde çuval, öbür elinde leğenle çıkageldi. Leğeni

yere koydu. "La' ne yapacak bu deli?" derken leğenin yarısını suyla doldurdu. "Lan," dedik. "N'öruyo bu manyak!" Toplaştık. Çuvaldan horozu çıkardı. Sonra da bi' kutu çamaşır deterjanı, hadi marka da verelim, reklam olsun: Vim. Hayvan çırpınıyor.

Gövdesini suya yatırdığı horozun üzerine Vim'den serperken Pire Fiko koluna yapıştı: "Mecnun, yapma gözünü seveyim, gebertecen lan hayvanı!"

Bizimkinde şafak attı: "Bırak Fiko," dedi. "Geberirse gebersin puşt! Kuşla gerdeğe girecek, leş gibi kokuyo. Ulan eşoğlu eşek, bu halde kim koynuna alır seni be!

“Sinek kadar kocan olsun, başında bulunsun!”

Anlatacağım olayın üzerinden yıllar geçti, hâlâ unutulmadı. Siz olsanız unutabilir misiniz, zor be, çok zor!

Bakın nası’ başladı her şey: Çocukluk arkadaşım Ejder, Tunalı’da kuafördü. Ama öyle böyle değil, Ankara’nın en has kuaförlerinden. Paraya para demezdi. Tek rakibi, dansöz Ahu ile evlenen Orhan abiydi.

Naim Süleymanoğlu’nun Seul Olimpiyatları’nda “İşte Naim!” nidalarıyla osura osura altın madalyaları topladığı yıl, bunun altında ’88 model BMW vardı kardeşim! Baak, sene ’88 diyorum! Ankara’da 88 tane yoktu yani o arabadan. Sabah

efendi takılır, geceleri -bazen beni de yanına katar- âlemlere akardı o biçim; içki, kumar... Hakkını yememek lazım, başlarda az içer, az oynardı.

Gel zaman git zaman kumarda erittiği mangırın çetelesi tutulamayacak kadar büyüdü. Ayak uyduramıyorum tabii, uydurmam da yani, deli miyim!

Bu zaafını anası babası da biliyordu tabiatıyla. "O'lum evlendirelim seni," dediler. "Bak, bu böyle gitmeyecek, düzenli bi' hayatın olsun... Komşu kızı Kader, seviyormuş da seni, ha?"

Kader fıstık. Bizimkinin kızda gözü yoktu ya, sonunda nası' olduysa ikna oldu. İstemeye gittiler. Formalite aslında: Kız istenecek, karşı taraf verecek, çiçektir, çikolatadır şu bu... Fakat bu klasik akışı bozan Kader'in babası oluyor. Ejder'i gösteriyor, "Kız vermem buna!" diyor. Haydaa!

Olayı anlatırken "Lan," dedi. "Öyle sinirlendirdi ki herif beni, belimdeki silahı yokladım, nerdeyse çekip vuracam iti!"

Velhasıl büyüklerinin yanında susması gerekirken, "Niye ki?" diye lafa kontra giriyor bizimki.

"Kumarın var," diyor adam. "Huzur bozar!"

"Amca etme," diyor Ejder. "Zevkine oynuyom ya, evlenince bırakacam valla!"

Kader'in babası gözlerini yumup çenesini kaldırıyor. "Yok," diyor. "Olmaz!"

Bizimki kendine yediremedi tabii, kudurdu. Nası' olurdu da kızı vermezdi falan filan.

Ağzından girip burnundan çıktı Kader'in, kızın da gönlü var tabii. Kaçtılar. Bi' süre Adana'da, Ejder'in akrabalarının yanında kaldılar. Kucaklarında kırkını yeni çıkarmış Aysel'le mahalleye döndüklerinde, Kader'in babası ses etmedi. Ne de olsa olan olmuş, ama bu olay çok koydu adama be! Fazla da yaşamadı zaten.

Evlendi de huyundan mı vazgeçti sanki? Yook, aksine; birken üç bastı kumara. İçkiye de gömüldü, hem de dibine kadar! Kumar arkadaşlarını eve getirip içmeler falan. Alayı çakal. Evde güzeller güzeli karısı varmış, umurunda bile değil adamın.

Yanında çalışanlar Gaziosmanpaşa'da dükkân açacak kadar büyürken, yıllar içinde küçüldükçe küçüldü Ejder, dükkânı Seyran'a taşıdı. "BMW cort, Hacı Murat lord!" durumları yani.

Bunun gidişat bombok. Yoksul mahallenin solgun ışıklarının yanıp söndüğü bi' akşam kahveye girdim. İçerisi, sigara dumanından sinema perdesi anam avradım olsun. Bizimki sırtını duvara vermiş, köşe masada *yanık* oynuyor, arada da biradan çekiyor. Kulağına eğildim. "Kardeşim," dedim. "Bırak şu mereti be, dön artık eski günlere!"

Yan gözle baktı. "Siiktir lan!" dedi. Daha da konuşmadım. Ne konuşacam! Zaten o günden sonra çamur deryasına balıklama daldı. Misal, evlerine gelen bi' adam Kader'e göz koyuyor. Kumar borcunu silecekmiş şerefsizin. "Bunla

yatacan!” diyor Ejder. Bildiğin kodoş olmuş yani. Kadın kafayı yiyecek. Ağlayıp sızlıyor. “Ben yapmam öyle bi’ şey!” diyor.

Ejder’de balata falan kalmamış ki... Artık ne kadar dövdüyse kadını. Kan revan içinde, yakındaki karakola sığındığını öğrendik Kader’in. Şiddetli geçimsizlik, şiddet uyguluyor, kumarı da var falan. Şikâyetçiyim! Ejder’i karakola çekip hafiften hırpalıyorlar. Komiser, Kader’i odasına çağırıyor. “Ya kızım, idare et işte, sinek kadar kocan olsun, başında bulunsun!” diyor.

Velhasıl bunları barıştırdılar. Ulan o vakitten sonra bi’ uslandı dümbük, inanamazsın. Kadınla gezmeler, Aysel’i parka götürmeler falan. Duyuyorum; kumara devam ediyor ama eskisi gibi açılmıyor, boy bile vermiyormuş. Ha, dedim, karakolda esaslı bi’ kuru temizleme çekmişler buna.

Meğer mahsustan iyi davranırmış. Olayı sonradan öğrendik: Bi’ gece evde oturuyorlar. “Bi’ duş alayım, çıkacaz,” diyor Kader’e. “Bi’ adamla tanıştıracam seni, müşteri bulacak, iş oldukça alo çekecek. Eğer düzgün çalışırsan, para getirirsen, benden iyi koca bulamazsın... Yook, sözümü dinlemedin, işte o vakit külahları değişiriz.” Ejder banyoya girince, Kader yatak odasına dalıp yastığın altındaki tabancayı alıyor. Banyonun kapısını açıyor, bi’ boşuşma falan.

O gece, silah sesiyle yerimden fırladım. Bi’ süre sonra dışarı çıktığımda Ejder’lerin evinin önü kalabalıktı. Mahalleye yaklaşan ambulansın sireni acı acı ötüyordu. Evin önündeki

kalabalığı yarıp başımı uzattım. Ejder, tabancayı Aysel'in kafasına dayamış, "Yaklaşmayın," diye bağıırıyordu. "Bunu da vururum!"

Benzemez kimse sana

'80'lerin başı. O zamanlar ilkokul bebesiyiz, bi' şeyden de çaktığımız yok hani. Kafamızda türlü sorular dolanıyor. En çok "Niye," diye soruyorduk. "Niye Melahat abla geçerken mahallenin cümle erkeği iştahlı iştahlı poposuna bakıyor?" Bi' bildikleri vardır hesabına biz de bakıyorduk, öylesine bakıyorduk işte, bi' şey olduğu yoktu. "Ceylan," diyorlardı. "Ceylan gibi!" Ben altı yedi yaşlarındayken Melahat abla yirmilerindeydi. Komşumuzdu. Her gördüğünde "N'aber bızdık?" diyerek saçımı okşar, şeker verirdi. Yoldan geçerken Kızıltoprak semalarındaki bulutlar bile sarkardı ablamıza.

Tamam, ilgi iyidir hoştur ama fazlası sıkabilir insanı, yoldan da çıkarabilir.

Bi' süre sonra mahalleyi zengin bebeleri arabalarıyla yol belledi. Millet huzursuz ama elden bi' şey de gelmiyor. Ne yaptı, nasıl etti orasını bilmem ama göbekli yaşlıca bi' adam Mercedes'iyile Melahat ablayı mahalleye bırakır oldu. Maltepe'de pavyonu falan varmış. Tipinden belli, sağlam pabuç değil. "Başka birinin arabasından inseydi ya!" diyordum, adamı yakıştıramıyordum doğrusu... Babasızdı. Belki de onu koruyup kollayacak birini arıyordu. Ya da o da istiyordu, ne bileyim. Zaten muamma lafına meftun olmuşuz; neyi, neden istediğini kim bilebilir ki insanın?

Çok geçmeden çalkalanarak büyüyen güzelliği buralara fazla geldi. Ev işlerine giden anasının yalvarış yakarışına aldırmandan çekti gitti mahalleden. Mercedes'li hıyarın pavyonunda konsomasyona çıktığını duydum. Mahalleli hemen çamur atmaya başladı: "Su testisi su yolunda..." falan... Yıkılmışım.

Yalan olmasın, Melahat abla rüyalarım az girmedi. Zaten çocuk en yakınındaki güzelliğin hayalini kurar, onu büyütür içinde, o esintinin kendisini ılık ılık sarmasını, kucaklamasını ister. O da öyleydi işte. Mahalleye uğradığı yoktu ama düşlerimin en müstesna yerinden de çıktığı yoktu doğrusu.

Askere gidip geldim; Hakkâri, Yüksekova. Oralarda hiçbir şey haberlerdeki gibi değilmiş; kafayı yiyorum, evden çıkmaz oldum. Peder, "Bu çocuğu işe verelim," dedi. "Böyle

gitmeyecek.” Akranın taksisinde çalışmaya başladım. Arabayı gece alıyorum. Ne maceralar! Bi’ kaçını anlatırım birazdan. Kısa zamanda taksici raconunu kaptım. Müşterinin yoğunlaştığı saatleri öğrendim; misal, sabaha karşı dört gibi Maltepe pavyonlarındaki konslar dağılır. Abonen, yani bağladığın müşteri varsa gider alırsın. Benim arabanın sahibinin Maltepe’de konsomasyon yapan bi’ abonesi vardı, güvendi de bana, onu alıp evine bırakıyorum, günleri böyle böyle ağartıyoruz işte.

Şimdi anlatacağım olayın aşağı yukarı yirmi senesi var: Bi’ gün aboneyi alacam. 06 Payvon’dan bi’ kadın çıktı. Belli ki taksisini bekliyor. Neon ışığı sırtına vuruyor. Sokak lambasından dökülen cıızlıksa yüzünü yalayıp kaldırırma doğru çekiliyor. Bi’ baktım, Melahat abla. Film gibi ya! Anında kaldırırma borda edip camı indirdim, “Melahat abla, Melahat abla!” diye seslendim. “Benim ben, Kızıltoprak’tan, hani komşuyduk ya, şeker verirdin.”

Arabaya yanaştı. Başını eğdi. “Vay bızdık,” dedi. “Koca adam olmuşsun be!” Gece hayatı sesini kartlaştırmıştı. Ellisine geliyordu ama yalan yok, her yanından güzellik akıyordu hâlâ, ışıltı ışıltı. O günden sonra Melahat abla abonem oldu. Saygıda kusur etmedim, faturalarını yatırdım, ufak tefek alışverişini dahi yaptım. O da gördü beni doğrusu, üçken beş verdi. Zamanında rüyalarımı süsleyen kadın, gözümde bi’ anda anne gibi, ne bileyim abla gibi olmuştu; üzerine titriyor, kılına zarar gelsin istemiyordum.

Annesi vefat edince, mahalleye cenazeye geldi, gereği neyse layıkıyla yaptı; helva şu bu. Çok geçmedi, birdenbire ortadan kayboluverdi. Çalıştığı yerden, "İsmetpaşa'daki pavyonlara bakiver birader!" dediler. "İsmetpaşadır, psikopat yurdudur!" demedim, bastım gittim. Sivas mivas diyorlar. Hay Allah! Taksicilerden birine yanaştım. Tarif ettim. Herifçi sigarasını tttrrken istifini bozmadı. "Haa o mu, Adana Genelevi'nden Mama Nurettin'le gitti ya, havaalanına ben attıydım onları... Yaşlı maşlı ama Allah var, esaslı kariydı!" Aynen böyle dedi şerefsiz. Ters ters baktım. O yaşta kadın! Elim ayağım boşalıyor, kulaklarım çınlıyor. Adamın mğne yapışacaktım ki bi' an İsmetpaşa'da olduğumuzu hatırlayıp dişlerimi sıkıp kaldım, o kadar.

Zaman geğiyor tabii. Ev bark sahibi olduk, büyük oğlanı askere bile gönderdim. Bi' gün "Melahat abla mahallede," dediler. "Anasının gecekonduya yerleşmiş." İim, eski bi' dosta kavuşacak olmanın heyecanıyla kıpır kıpır. İlla görmem lazım. Baklavayı yaptırıp hanımla kapısını aldık. Kapıyı yaşlı bi' kadın açtı. Bi' elinde şarap şişesi, bi' elinde sigara. Gözlerinden belli, o. Ağarmış saçları kirden birbirine yapışmiş. st başı perişan. Beni görünce okkalı bi' pavyon kahkahası patlattı. Üst dişlerinin neredeyse tamamı dökülmüştü. "Kimi aradınız?" dedi. Tanımıştı ama bence mahsus öyle yapıyordu. Baklavayı ayakkabılığa bırakıp kaçarcasına uzaklaştım evden. Bi' kaç gün kendime geledim.

Kimselere benzemeyen Melahat abla, bazen bi' köpek öldürene, ne bileyim işte, bazen ılığından bi' tas çorbaya, pazarcı esnafının, çoluğun çocuğun maskarası oluverdi.
Hayat!

Adını sen koy

Kafa namıyla müsemma Hakkı, Kızıltoprak'ın kabadayılarındandı. Ön dişleri kırıktı. Konuşurken yanağındaki faça seğirirdi. Bi' omzu geride, geniş fulelerle yürürdü. Kelebek bıçağı onun gibi haşmetli sallayanı görmemişimdir.

Ergenliğin sivilceleriyle dolu on beşlerini süren bizlerden yirmi yaş kadar büyüktü. Kafa Hakkı'nın nâmı 80'lerin sonunda, bilhassa sene '88'de Küçükesat'tan başlar, dere

tepe yol alır, Kırkkonaklar'ın sonuna kadar serim serim yayılırdı.

Kafa atarken yay gibi gerilen bu sağlam adama bir metreden fazla yaklaşılmayacağını bütün hasımları öğrenmişti. O yıllarda aşağı mahallenin bebeleriyle kavga alır, onarlı yirmişerli birbirimize girer, yara bere içinde mahallemize dönerdik. Kahvede tespih çeken Hakkı abi kırık dişlerinin tamamladığı alaycı bir gülüşle süzerdi bizi. "Niye," diye sorardık büyüklere. "Niye sırtarıyor bu adam? Madem delikanlı, çekse köşeye, bi' iki teknik öğretse ya bize!"

"Kafa" nâmını aldığı olayın ayrıntılarını mahalle büyüklerinden o günlerde öğrendik: Arkadaşının yeğenine tokadı bastılar diye, sen de git, tek başına koskoca dolmuş durağını bas! Elinde bıçak on kişinin arasına dal! Rivayet odur ki adamlardan ikisinin kanını o dakkada alıveriyor, kafayı koyduğu gibi üç kişinin de burnunu dümdüz ediyor. Şoförler dolmuşlarını bırakıp kaçıyorlar. Öyle böyle değil yani!

Hızlı günlerinde, adam yaralamadan soluğu cezaevinde alıyor abimiz. Duruma en çok, koruyup kolladığı fakir fukara üzülüyor. Üç yıl ceza veriyorlar. İçeriden biri Kafa Hakkı'ya horozlanıyor, iş uzuyor. Tamı tamına on üç yılını çürütüyor cezaevlerinin küflü koğuşlarında.

Çıkınca bi' takside şoförlüğe başladı. Aslında onun gibi biri otopark ya da çek senet işi yapsa, ne bileyim etrafına bi' kaç genç toplayıp ceketini Ankara pavyonlarına assa; o ceketin

var ya, her cebinden para taşardı yeminle, ama o bunların hiçbirine tenezzül etmedi. Kim bilir, belki de kodesten çekiniyordu. Yaşayan bilir, konuşması kolay!

Gel zaman gir zaman, işsiz kaldı. Ağır abi pozlarını ihmal etmeden kahvede sigarasını tütürüyordu ama her nefeste hem sigara hem o kor gibi yanıyorlardı, belliydi.

Altmışını devirmiş Kafa Hakkı gibi eski kulağı kesiklerden hayatta olanlar çoktan dünyalığı doğrultmuşlardı. Tespih çekiyor, kahve höpürdetiyor, bu işlere meyilli gençlere sonu nasihatle biten tecrübelerini anlatıyorlardı.

Günlerden bi' gün, bi' baktık Kafa Hakkı omzuna peşkiri atmış, kahvenin ocağına geçivermiş. Hiç ses etmedik. O ocağa geçince kahvenin işleri de arttı sanki. Herkes kendini iyi hissediyor, kahvede oturdukça oturuyordu. Zamanın namlı kabadayısı da durumdan memnundu: Çayını çorbasını içecek parayı çıkarıyor, mahalle içi ufak tefek anlaşmazlıkları çözerek uyuzunu kaşıyor, böyle böyle güneşi batırıyor.

Geçen yaz, alt mahalleye Suriyeliler yerleşti. Alayı gecekondulu olan mahalle fakir, Suriyeliler onlardan da fakir. Bi' aile kalacak diyorlar, aynı evde beş aile kalıyor. Bağrına kundaklık bebeği basan kadın ana caddeye fırlayıp dileniyor falan filan. Çok geçmeden mahalleli huzursuz oldu. "Aç karnımızı doyurduk da bi' de Araplar kaldı, yarın işimizi elimizden alır bunlar, namusumuza göz diker!" Laf çok.

Bi' gün aşağı mahalleden birkaç kişi kahvede, Suriyelilerden bahsediyordu. "Evlerini basalım, kapının önüne koyalım

şerefsizleri!" diyordu biri. "Yılanın başını küçükken ezeceksin, yoksa başa çıkamayız bunlarla, benden söylemesi!"

O sıra Hakkı abi dayanamayıp lafa girdi: "Ya ayıp değil mi gençler, misafir sayılır bunlar. Hiç yakışıyor mu size! Duymamış olayım!"

"Ne misafiri dayı, misafirlikleri mi kalmış, Arap değil mi, alayı pislik bunların var ya!"

"Hött! Deyyus... Hepsi insan lan bunların, kefene girdik mi hepimiz biriz. Suriyelilere dokunan, karşısında beni bulur, o kadar!"

Adamlar homurdanınca Hakkı abi gerildi ama gerilemedi, lafa başlamıştı bi' kere. Sesini daha da yükseltti. "Sinirlendirmeyin beni ulayn!" Bağırırken gençleşiyordu sanki, başka bi' şey oluyor, kendini buluyordu.

Çaylarını bitirmeden masadan kalkan adamlar ses etmedi. Kaç yaşına gelmişti ama hala yekten konuşuyor, esaslı laflar ediyordu. Helal demiştim, mazlumu bi' koruyan çıkıyordu işte. Sonraki gün kahveye gittiğimde Hakkı abiyi bi' köşede sessiz sakin otururken buldum. Elini alınına koymuş, yere bakıyordu. Gözü kan çanağıydı, yüzündeki ezikler küflenmeye yüz tutmuş et rengine bürünmüştü ve burnu alçılıydı. Ne olduğunu söylemiyordu. Komşusundan duydum: Tartıştığı adamlar evvelki akşam evini basmış. Kapıyı açar açmaz iki kişi Hakkı abinin üzerine çöküp ona nam veren kafasını yerle yeksan etmiş. Tekmelemişler, suratına, karnına, artık nereye isabet ederse.

O günden sonra eskilerin Kafa Hakkı'sı suskunlaştı. İş arasında insanlardan uzaklaşıp kahvenin dışına bi' sandalye atıyor, yerde bi' noktaya sabitleniyor, dalıp dalıp gidiyordu.

Taksicinin günü

Taksici milletin başına ne geleceği belli olmaz. Bizim iş pis. Sabahları dört gibi arabayı şoförden almak için evden çıkmadan bebeleri öperim. Mışıl mışıl uyurlar. Hatun, kapı ağzından sevgi dolu gözlerle bakar. Belki de çocuklara düşkünlüğüme seviniyordur. Bilmez tabii. Çıkarken, "Allahım," derim içimden. "Yarın da burada olmamı nasip eyle!"

Yine öyle bir gün ekmek teknesine kurulduk. Başımıza gelecekleri bilmiyoruz tabii. Maltepe'ye gittim. Benim aboneyi alacam. Hava patlıcan moru kıvamında. 06

Pavyon'un önüne çektim. Konslar dört gibi paydos eder. Önce Ruslar. Bebek gibi lan hepsi. Erken gidiyom ki hava aydınlanmadan gözümüz gönlümüz aydınlansın bi'. Melahat abla geldi, çocukluğumun aşkı. Benle çalışalı dört beş yılı var. Öyle için beşin hesabını yapan abonelerden değil. Gören hayatta kons mons demez. Zaten, hastanede gececi hemşireyim ayağına yatıyo. Arada Adana'dan bi' adam gelir, kimdir necidir bilmem, bizde soru sorulmaz ama dostu galiba.

Abonenin güvenini kazanacaksın, senden sır çıkmayacağını bilecek. Bunlar yetmez tabii, bazen faturalarını yatıracaksın, ne bileyim işte, ufak tefek işlerini göreceksin. Öyle sarkmayacaksın, başını önüne eğip efendice işine bakacaksın. Abla aşağı, abla yukarı.

İşini iyi yaparsan, itimat telkin edersen, müşteriyi bağlarsın. O da seni görür. Misal, yirmiye yakın abonem var, çoğu tele; malı işportaya sermez bunlar, eskort kız hesabına otellerde iş tutar. Otele yaklaşırken, "Taksimetreyi durdur," derler. "Kaç yazdı?"

"25 abla."

"40 de sen!"

Adam otelin önünde bekler. Bizimki taksiden iner, öpüşür koklaşırlar. Erkek ya, taksi parasını ödeyecek ya, gelir sorar, kırk derim. Taksici milletin abonesi olan tüm teleler yapar bunu. Eee, onlar da bizi nası' bağlayacağını biliyo' kardeşim.

Yeri geliyo' kadının telefon faturasını ödüyorum. Avantamızı alıcaz tabii. Akıllı olacaksın bu devirde.

Neyse, 06'nın önünde bekleyen değnekçiyi görmezsen müşteri alamazsın. Herife beşliği toka edip Melahat Abla'yı evine bıraktım. Bizim durak, Kızıltoprak Ortaokulu'nun yanında. Tam durağa demirliycem, bi' yolcu aldım Tunalı'ya, kısa mesafe; domestik. Ufaktan Amerikan Büyükelçiliği önüne çıktım. Arabayı saldı. Bereketli topraklarda yol alıyorum. Ördek yakalarız hesabına yavaş yavaş, kırmızıya yakalana yakalana, kaldırımı yalayarakтан iniyorum Kızılay'a. Hava kararmak üzere. Rixos Otel'in az ilerisinden adamın biri el etti.

Depara kalktım. Elinde tekerlekli, şu çekmeli bavullardan. Yanında da bi' kadın. "Tamam," dedim. "Öküz başlı antiloplar lan bunlar!"

Harbiden uzun yol müşterisi çıktılar. Bavulu bagaja koydum. Adam yanıma, kadın arkaya oturdu. "Havaalanı," dedi adam. Müşteriyi de aldık ya, gazı kökledim. Adam, ikide bi' dönüp kadına bakıyor, "Nası' oldun hayatım?" falan. Midesini tutan kadın konuşamıyor, "iyiyim" anlamında başını sallıyor. Böyle böyle gidiyoruz. Altındağ, Turgut Özal Bulvarı, Pursaklar... Eleman, "Nası' oldun hayatım?" cümlesini çiğneyip duruyor mütemadiyen. Ih mih falan, sonunda kadının çıban patladı: "Çok kötüyüm, durun kusucam!"

Haydaa! "Hanfendi burda durmamım imkânı yok," dedim. "Sağ sol bariyer, ilerde güvenlik şeridi var, orada dururum ama."

Bunlar ses etmediler; fakat kadının eli midesinde, fena. "Lan," dedim. "Bi' de kusuyor mu arabanın içine!" Benzin istasyonlarını geçince sağa çektim. Kontakı kapamak için hafifçe eğildim. Böğrümde bi' şey dürtülüyor. Başımı eğdim. Kadın tabancanın namlusunu dayamasın mı! Göz ucuyla baktığım adam omzumdan tuttu. İleride sağdaki yolu işaret etti: "Çubuk Yolu'na sap!"

...

Cebinden çıkardığı kelebek bıçağı -hünerli el hareketiyle- sallayıp boğazıma yapıştırdı. Bastırırken yalvarır bir sesle, "Abi abi," dedim. Az kanatıp çekti.

"Artislik yapmaya kalkma, her türlü sikerim!"

Sessizlik oldu. Derin derin soluyorum. Aklıma bizim bebe geliyor. "Tamam mı lan?" diye sertleşince, "Tamam abi," dedim. Boğazımdan ayırdığı bıçağı sallayıp kapattı ama alet hâlâ elinde.

Çubuk'a girdik. Sokak lambalarının ışığı yola sağlı sollu dizilen turşu kavanozlarında patlıyor. Az sonra Karagöl tabelasının karşısını gösterdi. "İlerdeki tarladan sağa sap!"

“Abi, nereye gidiyoruz ya? Bi’ yanlışımız mı oldu abi, kurban olayım,” Dikiz aynasından kadına baktım. “Abla, gözünü seveyim, etmeyin n’olur!”

Silahlı dürtüp “Sus lan!” dedi kadın.

Bi’ tırsıyorum, öyle böyle değil. Gel de sapma. Hava karanlık. İn cin top oynuyor. Taşlı yolda bir süre kıvrıla kıvrıla ilerledik. Taksiyi durdurdular. Üzerimde beş yüz liraya yakın para var. Paraları, cep telefonunu aldılar. Adamın gözü alyansta. Çıkarmaya yeltendim. Meret çıkmıyor ki!

Evlenince bi’ taktım, öylece kaldı, on küsur sene, sanki tutkallamışlar. Gözüm adamın elindeki bıçağa takıldı. “Lan,” dedim. “Keser bu herif parmağı!” O korkuyla bi’ asılırsın. Etle kemik ayrılır gibi yani.

Adam yüzüğü evirip çevirdi. İçerinin ışığına doğrulttu. Isırdı bi’.

“Altın abi,” dedim. “22 ayar, halis muhlis altın.”

Beni süzüp yüzüğü cebine attı. Bi’ sigara yaktı. Canımızı kurtarsaydık, başka bi’ şey istemiyorum! Adamın sesi ürküntü veren sessizliği dağıttı. “Aha bu tarlalar var ya,” dedi.

“Evet abi,” dedim.

Derince soluduğu sigaranın dumanını burnundan verdi. “Angara Savaşı’nın olduğu tarlalar bunlar.” Korkudan yüzüne de bakamıyorum. Sikmişim Angara’yı da, savaşını da!

Öldürecek mi, ne yapacak belli değil. "Timur var ya Timur," dedi. "Hani şu total olan?"

"Evet abi," dedim de, kimdir Timur, necidir, bilmem. Umurumda da de değil hani.

"Haa, o total var ya o total," Sigara tuttuğu eliyle uzunların aydınlattığı bölümü gösterdi. "Yıldırım Beyazıt'ı aha bu tarlalarda sikti!"

Kafayı yemiş ya, aldın parayı, defol git! Yüzünü çevirip "Ne yapmış?" diye sordu.

Dikiz aynasından kadına baktım. Kısık sesle, "Sikmiş abi," dedim. Ne diyeceksin!

Kadına döndü. Kaşını benden yana oynatıp "Bak görüyo musun arkadaşı," dedi, "Ne kadar da kuvvetli bi' ezberi var."

Derken omzumdan tuttu. "Şimdi karşıdaki tarlaya gidiyon, yüzü koyun yatıyon, başını kaldırırsan gelecem, ben de seni sikecem, anladın mı lan?"

"Anladım abi."

"Oh bel!" dedim. "Kurtuldum." Etraf zifiri karanlık. Tarlaya uzandım. Ağustosböceği sesleri, rüzgâr hışırtıları. Korku filmi gibi var ya.

O sıra, taksidelerin seri adımlarla yaklaştıklarını duydum. Gittikçe artan seslerle birlikte yüreğim kıl testereyle kesilir gibi oluyordu. Başımda dikildiler. Sanki her şey planlıydı. Bi'

el silah sesi dışında hiç bi' şey hatırlıyorum. Öldü diye bıraktılar muhtemelen. Testereyle kafatasımın sağını solunu kesen doktorlar, "Mucize" diyor. Ne mucizesi be, kader, kader! Bi' seneye yakın, Eskişehir Yolu'ndaki rehabilitasyon merkezi'nde yattım. Anca öyle toparlayabildim durumu, suratın sağ yanı kayık, ama olsun, en azından yaşıyorum.

Hastaneden çıkınca bi' hafta doldu, dolmadı, taksiye kuruluverdim mecburen. Ne yapacaksın, ekme parası! Sabahları evden çıkmadan çocukları öperken hatun yine kapı ağzından bakıyor. Ama bu kez gözleri dolu dolu oluyor.

Böyleydi işte mahallenin delisi

Nerdeyiz? Ankara'da, Seyran'da Kızıltoprak mahallesindeyiz. Sene '88 falan, e bizde enerji çok, spor olsun diye, aşağı mahallenin bebeleriyle "kavga alırdık". Niye? La öyle işte. Tepede karşılaşır, dalaşır, ağız burun dağıtır, yarı deli yarı akıllı Dodahlı Mecnun'a yakalanmazsak eğer, huzur içinde evlere dağılıverirdik. Be hey gavat, madem kavga edilmesini sevmiyon, bizi niye dövüyon? O ne güç kardeşim; hani deli gücü derler ya, yok yok! Bence onun adı, Mecnun gücü. 12 Eylül'de yüz elli gün işkence gördüğü, sonra da kafayı sıyırdığı rivayet edilirdi. Ama ne sıyırma: Bazen, mağrur bir komutan edasıyla mahalle kahvesine girer, masalar arasında

gezinir, sandalyelerden birinin üzerine çıkıp işaret parmağını sallayarak millete bağıriverirdi: "Çinliler var ya Çinliler, gelecek, alayınızı sikecek. Benden söylemesi!"

Nerde kalmıştım? Ha kavga. "Onar kişi dövüşecek," derdik misal. Böyle anlaşırdık aşağı mahalleyle. Tepede, pazar günü saat üçte, çıplak dövüş. Yani elbiselerin var da sopa, mınçıka (biz mumçuka derdik afedersiniz), hortum, muşta namına bi' şey yok. İşte, mahallenin adı, o kavgalar sebebiyle Kızıltoprak'a çıktı. Konduların apartmanlarca yutulmadığı, gecekonduyla apartmanların iç içe geçtiği vakitleri diyorum. Ne toprağı kızıl olduğundan, ne de -o zamanlar- çok politize olduğundan aldı bu adı. Aldı; çünkü o kavgalar neticesinde her santimi kanla sulandı mahallenin. Vay arkadaş, hakkaten öyle!

Abilerden biri gelir, "Beyler, aşağı mahalleyle yirmilik kavga aldım, yarın üçte herkes tepede olsun!" derdi. Sıkıysa gitme. Yirmilik kavga almış! Ulan, bakkaldan yetmişlik mi alıyorsun? Kavga lan bu! Mahalle baskısı deniyor ya, işte o baskının kralını yaşadım kardeşim ben!

Diyelim kavga bitti, çat çat kafa göz, e dağılma vakti geldi. Olmaaaz! Bi' de Mecnun hakikati var. Yakalanırsan oyulursun. Küçük büyük dinlemez, yirmi kişinin arasına dalıverir. Parça pinçik olursun. E biz de zamanla şöyle bi' tedbir bulduk: Kavga sırasında bi' kişi erkete duruyor, Dodahlı Mecnunu görünce ıslığı basıp kalabalığı çil yavrusu gibi dağıtıyordu. Manzarayı çaktı tabii seninki. Kimseyi

yakalayamıyor, delirecek; zaten deli de edebiyat yapıyorum işte.

Bi' gün kavga bitti, ufaktan dağılıyoruz. Mecnun'a yakalanmamışız ya rahatız. Bi' baktık beygirin biri dörtnala üzerimize doğru geliyor. Ulan ne iş! Atın üstünde pardösülü bi' adam. Ha siktir, Dodahlı Mecnun! Atı nerden buldun sen? Herifçioğlu, "Allah Allah!" nidalarıyla tepenin arka tarafındaki düzlükten yardımınca kaçmaya başladık. E ne oldu? Birilerini yakalayıp fena patakladı. Atı nereden bulduğunu sonradan öğrendik: Kızıltoprak'a arada bi' tuzcu gelirdi. At arabasına kiloluk *Billur Tuz*'ları yükler, üç beş satardı. O da manyağın tekiydi ya, neyse. Öğlen kestireceği tutmuş, arabadan ayırdığı atı yayılmaya bırakmış. Kendi de ayakkabısını yastık yapıp ağacın duldasına kıvrılıvermiş. Mecnun bu, affeder mi! Ulan iyi hoş da nerden öğrendin Halis Karataş gibi ata binmeyi be kardeşim!

Ne diyodum? O hengamede Sinan'ı da yakalamıştı ama onun kulağını çekmekle yetindi. Ortaokulda siyasi dergi satmaktan disiplin cezası alan Sinan'ı severdi. Kim bilir, belki de mahallenin en zeki bebesindeki "cevher" ona kendi mazisini hatırlatıyordu. Koruyordu, kolluyordu. Mahalle gitgide politize olmaya başladığında bizimkini kenara çekip vit vit nasihatler veriyordu.

Sinan, Hukuk Fakültesi'ni kazandığında kimse şaşırmadı, kısa sürede dernek başkanı filan oldu. Naturası civa olduğundan yerinde duramıyor oğlan. Bi' gün Mecnun bunu yanına çekti: "Sinan'ım, daşağını yediğim, aman siyasete bulaşma

goçum!" dedi. "Okulunu bitir, makam mevki sahibi ol, ne yapacaksan ondan sonra yap. Öyle daha faydalı olursun halkına, di mi goçum?"

Sinan cin gibi tabii; dayadı şerbeti Mecnun'un nabzına, sonra da edeceğini etti: İkinci sınıfın bitiminde sırta kadem basıverdi. Türlü söylentiler... Ertesi yıl gazeteler Sinan'ın kimliğinden alındığı belli olan yarısı mühürlü vesikalığı bastılar. Mealen şöyle deniyordu: "İstanbul'da, yasadışı sol bir örgüte ait hücre evinde polisle yaşanan silahlı çatışmada bi' örgüt mensubu ölü olarak ele geçirildi." Mahalleli İstanbul'dan öyle nefret etti ki, olayın üzerinden yirmi küsur yıl geçmiştir, o kadar yani, bugün dahi hiç kimse çocuğunu İstanbul'a okumaya göndermez. Hesabı şaşmayacaksın bu dünyada.

Neyse, Sinan'ın cenazesi mahalleye geldiğinde artık Allah'ın niyeti neyse, deli gibi yağmur yağdırıyordu. Tabut, uzunca bi' kortej oluşturan bebe bebeliğin omzunda, "Sinan'lar ölmez, Sinan'lar ölmez!" sloganıyla Cebeci Mezarlığı'na doğru ilerlerken birden Dodahlı Mecnun belirdi. Her yanı balçık olmuş yolu sünnetli çocuk adımlarıyla çiğneyerek kortejin önüne kadar geldi. Slogan atan kalabalığa döndü. Millet sus pus tabii, aval aval bakıyor; Mecnun bu, sağı solu belli olmaz. Gülsen gülünecek yer değil. Derken, eliyle hayasını tutup yukarı kaldırdı: "Sikimi ölmez, öldü işte, öldü de gömüyonuz işte!"